

Te noći, dok je ulična svetiljka pred kućom nesigurno treperila poput oreola razapetog sveca, preskočih trošni zid. Učini mi se za trenutak da ograda ne bi trebalo da bude ovakva. Koliko juče smo je ofarbali, novu i tek podignutu.

Zakoraćih preko zapuštenog dvorišta, osećajući se nepristojno zbog vojnih cokula na umornim nogama. Tama beše potpuna, neobična na tom devičanskom mestu. Sve je naizgled bilo na svome mestu. I betonska stazica, i loza što se penje uz garažu, i drvored jabuka sa leve strane.

Jedna stvar mi je ipak smetala. Korov do kolena. Kao da je ovde, još nedavno, bio uredno održavani travnjak oivičen cvetnim lejama.

Možda me tek tama zavarava, pomislih. Digoh pogled na kuću koja kao da se zavukla duboko u senku. Mnogo sam zla video dok sam odsustvovao, pa ipak mračni prozori stegoše mi grlo i zastadoh na trenutak. Možda ovo i nije ista kuća. Ona koju pamtim bila je drugačija. Osvetljena i radosna.

Gurnuh ruku iza oluka na dobro poznatom mestu i za trenutak pretrnuh. Jesam li ja uopšte na pravom mestu? Isti grad, ista ulica, isti put pokraj groblja i senovitog parka, ista izvijena kapija od kovanog gvožđa...

Ipak, ključ beše samo malo odmaknut u stranu.

Otključah i uđoh. Kuća zamirisa na plesan i vlagu, uredna i neditiruta. Sve beše tačno na svom mestu; fine čipkice, stolnjaci, zaves...

Sve baš kako je i trebalo da bude.

Osim jedne jedine stvari.

Jedine koja je te zidine činila domom.

Sedoh za sto u kuhinji. Na kredencu behu uredno složene razglednice i fotografije. Blesava slikovnica prošlih dana. Iako ne poželeh ni da ih vidim, ne uspeh da skrenem pogled. Sretna nova godina, telegrami, pozdrav iz Vrsara. Tek da me podsete kako zima ubija.

Pogled mi pade na trosed pod prozorom i setih se dana kada si me prvi put ovamo dovela. Mislima poput filmskog klipa prolete popodne sladostrašća i tvoji roditelji što nenajavljeno banuše.

I setih se našeg venčanja, ni najmanje nalik svadbama o kojima se pričalo. Ti, ja, kumovi i roditelji. O da, i moja majka što se rasplakala i razbesnela me.

Taj trosed...

Isti na kome je majka umrla, meni u naručju. Rak na mozgu, uvenula k'o nezbrinuta biljka. Jedan grcaj i gotovo. Nisam uspeo ni zadnje reči da joj uhvatim.

Izuh cokule, svukoh uniformu, ali se još uvek ne presvukoh. Kao bena sedoh u gaćama i osvrnuh se po pustoj kući. Svuda ti, svuda matori, svuda prošlost. Tek da me podseti kako zima ubija.

Znao sam gde si, obavestili su me. Na trenutak se prisetih ne tako davne agonije čitanja polupismene žvrljotine. Kratko obaveštenje od komšije. Nije dobro sa suprugom. Živčani slom. Psihijatrija. Obilaziće kuću. Beše to za vreme kratke pauze dok sam čekao na semaforu. Suludo. Čekao sam zeleno vozeći provijant u opkoljenu kasarnu. Znao sam da smo okruženi snajperima koji vrebaju sa krovova. I jasno se prisetih kako sam poželeo da neko zapuca i reši me muka.

Ustadoh i prošetah do špajza. Odmakoh kutiju i videh da nisi otkrila moje skrovište. Ili si od samog početka znala za njega, samo si zažmurila na jedno oko u ime ljubavi?

Ne znam.

Vratih se za sto, nalih čašu i progutah. Rakija je palila kako je to Bog propisao, najpre grkljan, pa utrobu, ali beše dobro. Tako mora biti. Preturih džepove uniforme, pronađoh zgužvanu paklicu cigara i pripalih.

Potom nanovo nasuh u čašu i povukoh dim.

Nisam pogrešio. Mesto je isto, ali kuća nije. Ledara.

Sutra ću otići do bolnice.

Naravno.

Sutra ću se posvetiti tebi.

Ali noćas...

Noćas ću se podsetiti kako zima ubija.